

Helen Ava Roots

Love You Always

Love You Always

Helen Ava Roots

Love You Always

© 2025 Helen Ava Roots

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9765-5

KIRJAILIJAN KIITOKSET

Omistan tämän teoksen lapsilleni – kiitän teitä tuesta, rakkaudesta ja ymmärryksestä.

Kiitän vanhempiani siitä, että he auttoivat minua ymmärtämään elämää. He opettivat, miten pieni ero on vihalla ja rakkaudella sekä sen, mitä kaikkea ei tarvitse sietää – rakkauden nimiin. Kiitos, että opin sen juuri teiltä.

Kiitos oikealle Topi-hahmolle mukanaolosta elämässämme.

Erityiskiitos ystävälleni Sirkalle kannustuksesta ja tuesta kirjani kirjoittamisessa sekä siitä, että uskoit minuun.

Lopuksi kiitos Helinä, omatuntoni, neuvoistasi ja siitä, että autoit minua pysymään pinnalla vaikeinakin hetkinä.

Kirjani hahmot ovat fiktiivisiä.

Lähdin kuljeksimaan. Annoin jalkojeni viedä minua halki hämartyvien kujien, sydän pamppaillen ja aavistellen, että jokaisen kulman takana voisi odottaa jotain arvaamatonta. Elämäni oli muuttumassa, tunsin sen. Kauppatorin rannassa nälkäänsä kirkuvat lokit sinkoilivat ylläni kuin taivaalliset hävittäjät. Niiden siipien suhinassa kaikui kaupungin vanhat tarinat ja meren salaisuudet. Elokuun lopun iltataivas loisti kuin Monet'n tai Turnerin pensseli olisi pyyhkäissyt taivaanrannan utuisia pilviä palavan oranssin, sinivioletin ja pehmeän purppuran sävyin. Rakastin pilviä; ne olivat minulle kuten hiljaa ohitse liipuvat ajatukset. Toisinaan kevyitä kesäpäivän toiveita, joskus raskaita menneiden aikojen murheita, mutta aina osa taivaan suurta tarinaa. Välillä tuntui, että pilvet kuuntelisivat minun hiljaisia toiveitani ja kantaisivat ne kauas maailmalle, sinne missä horisontti kohtaa meren.

Hortoillessani sataman jugendkorttelissa, vanhojen kivitalojen varjoissa, pysähdyin tyylikkään kortteliravintola Erikin eteen. Ravintolan ikkunoista hohkaava lämmin valo houkutteli kuin majakka eksynyttä kulkijaa. Bistron ovesta reggae-tähti Bob Marley hymyili leveästi, valkoiset hampaat loistaen: "Vibes-Club, every Sunday 21:30-03. Welcome!" Kellarista kaikuva basson pauke tärisytti talon perustuksia ja sai kadun kiveykset resonoimaan, kuin Klubin sydän olisi sykkinyt rytmiiä kaupungin yöhön.

Ilmassa leijui seikkailun ja odotuksen kipinä. Astuin lähemmäs ovelle, ja kostea merituuli pyrähti ympärilläni, tuoden mukanaan lupauksen jostain uudesta.

"Mikäs tääl on meininki?" hihkaisin ovelle seisovalle pokelle, äänessäni pilkahdus uteliaisuutta ja jännitystä, kuin olisin astumassa sisään kohtaloni portista.

"*Bob Marley Night* ja toi reppu pitäis jättää narikkaan", jyrävä viikinki totesi yksioikoisesti.

”Voinko käydä katsomassa mikä meno?” huudahdin ja kiptin portaat alas klubin pimeyteen. Tuskinpa mies lähtisi perääni.

“Could you be, could you be, could you be loved, right nauuuu”, rai-kui reggae-anthem, kun porukka huojuui kiinni toisissaan tanssilattialla. Valot välkkyivät rytmin tahdissa ja kaikkien kasvoilla oli autuaallisen leveä hymy. Minua ärsytti klubilaisten joukkohurmos, vaikka osa minusta olisi toivonut olevansa osa tuota onnessaan huojuvaa, välitöntä massaa, hetken lapsia.

Reggaen letkeä ja tanssittava biitti oli aina iskenyt minuun. Olin tilannut reggaeguru Marleyn musakasetteja Pepesin postimyyntistä asuessani vielä kotikyläni Kirvelin lapsuudenkodissani. Tanssimme ja hypimme tyttökavereideni kanssa kotibileissä kuin vapaaksi pyristelevät pikkulinnut omppuviinikännin voimin, ja samalla itkeä pillitimme. *No woman no cry. Get up stand up, stand up for your rights!* Meistä jokainen halusi pois kyläpahasesta, jonne olimme sattuneet syntymään.

Minun poispääsyyni oli ollut Topi, pitkätukkainen nuori hippimies, johon törmäsin paikallisen tanssilavan kulmilla. Hänellä oli pyöreät Lennon-lasit, olalla vanha postimiehen laukku ja hän soitti sähkökitaraa. Hän oli eri tavalla viisas ja eleli omannäköistä elämää. Kesä oli meidän ja syksyn tullen istuin hänen Pompannappinsa kyytiin kohti suurta maailmaa. Hän oli minua kahdeksan vuotta vanhempi ja peloton, kun uskalsi ottaa kokemattoman maalaistytön mukaansa. Minusta tuntui, että vanhemmilleni oli ollut noihin aikoihin saman tekevää, lähdinkö kotoa vai en sillä he painivat syvällä omissa kriiseissään.

Vuosia myöhemmin, matkusteltuamme pitkin ja poikin maailmaa ja asuttuamme milloin missäkin, meille syntyi pikku Emil. Vaikka hän toi päiviimme sisältöä, vastuuta ja rutkasti rakkautta, olimme eksyksissä tiemme mutkissa. Pelko siitä, riittivätkö rahamme ensi kuussa, sai minut valvomaan öisin. Vuosien aikana viaton kinastelumme oli muuttunut mahtipontiseksi karjumiseksi kaikesta mahdollisesta. Kumpikin meistä

oli omasta mielestään aina oikeassa ja tuntui kuin olisimme kilpailleet alituisesti jostakin. Vanhemmuus oli yllättänyt minut ja välillä tuntui musertavalta, kun en tiennyt osasimmeko olla Emilille tarpeeksi hyvät vanhemmat.

Nojailin mieteliäänä Vibes-klubin baaritiskiin ja kaivoin repusta kotipihani pinkin omenan. Puraisin ison palasen, ja kirpeää mehua valui pitkin kaulaani. Sillä hetkellä tajusin, että olimme eläneet Topin kanssa kuin unessa. Emme olleet suunnitelleet elämää emmekä säästäneet pahan päivän varalle.

Minulla on omatunto, jolle olen antanut nimen Helinä. Tunnen olevani enemmän Helinä kuin Helmi. Olen varma, että jonakin päivänä löydämme toisemme. Klubin hulinassa kuulen Helinän moralisoidun: mitäs nyt, huono mutsi. Lähdit sitten hortoilemaan? Hei - ei ole rikos, jos otan vähän tilaa itselleni. Oli pakko saada happea!

"Hello! Who eat apple in di club?" kysyi leveästi hymyilevä mies vierelläni.

Olin ajatuksieni syövereissä enkä ollut huomannut häntä lainkaan. Ehkä hän oli seisoskellut siinä jo tovin minua katsellen. Käännyin häntä kohti, ja tasapainoni petti hetkiseksi kuin olin saanut potkun suoraan solar plexukseeni. Uskoin, että ihmisen keskellä, jossakin pallean alapuolella, oli energiakeskus, joka värisi voimakkaasti ja vaihtoi väriä silloin, kun tapahtui jotain räjähtävää ja ihmeellistä. Oma keskukseni toimi kasvoni kautta sillä minun oli pakko irvistää tai väännellä kasvohaksiani, avata ja sulkea suutani, jos tunsin voimakkaasti.

Tarkkailin miestä hetkisen. Mustavalkoraitainen, huolellisesti silitetty kauluspaita ja valkoiset farkut. Mustankimaltavat, kiharaiset kutrit, jotka roikkuivat löysällä poninhännällä ja mantelinmuotoiset, kaakaopavun väriset silmät. Discon valossa hänen kasvonsa hehkuivat kuparikullan värisinä. Koetin päätellä mistä hän voisi olla kotoisin mutta en keksinyt. Hän olisi voinut olla mistä päin maailmaa tahansa. Omalla tavallaan hauskanäköinen, ei standardikomea, mutta persoonallisen oloinen mies.

Mitä tapahtuu, Helmi, omatuntoni kysyy kummissaan. Miksi sinä häntä katselet? Helinä, enkö saa katsoa ketä haluan?

"May can I dance with you?"

Ennen kuin ehdin miettiä vastausta, hän oli jo napannut minut tanssilattialle. Hänen nykivät tanssiliikkeensä muistuttivat Michael Jacksonin mooveja höystettynä annoksella Bollywoodia. En voinut mitään sille, että minua nauratti, ja yritin peittää kikatukseni hymyyn.

Suljin hetkiseksi silmäni ja silloin merkillinen uni, jonka olin nähnyt muutama yö sitten, pompahti esiin tajunnastani. Miten olin voinut unohtaa uneni? Seisoin lämpimässä merivedessä keskellä ääretöntä rantaviivaa. Pehmeä, trooppinen tuuli pyöritti kasvoilleni hienoa hiekkaa ja tuuli toi suolantuoksua sie-
raimiini. Valkoisena ryöppyävä merenvahto kuljetti rantaan jättimäisen, pitkähiuksisen Kali-jumalattaren patsaan. Sillä oli kahdeksan kättä, ja yhdessä niistä verinen miekka, joka osoitti minuun. Patsaan tummanvihreä pinta kiils kosteana aurin-
gonvalossa. Sukuni oli unennäkijöitä. Alitajunnan kosmisen syvyyden syövereistä saapui merkillisiä viestejä mutta yritin olla elämättä niiden mukaan toisin kuin äitini, jolla oli tapana heti herättyään julistaa erneuniaan.

"I am Nadan", mies esittäytyi. "Nadan mean person, who is never satisfied", hän jatkoi.

"My name is Helmi," pearl" in English."

Vaikutti vakavalta, jos lapselle oli annettu tuollainen nimi: tyytymätön nirppanokka. Minun nimeni olisi pitänyt olla "Outo Älypää- Weird Megamind " tai "Hiljainen Miettiä", sillä vain harvoin tunsin olevani syvänmeren loistava Helmi. Synnyin mollukkasilmäisenä ja lonkkavikaisena kaljupäänä. Lonkkia hoidettiin sammakkokipsillä, mutta siitä huolimatta olin liikkeessä kaiken aikaa. Opittuani vihdoinkin kävelemään kipsistä pääsemisen jälkeen, minulle sattui toinen toistaan kauhistuttavampia vahinkoja. Putosin päälleni sementtikuoppaan. Juoksin päin piikkilankaa ja meinasin juuttua päästäni rantamutaan. Sellainen oli elämäni flow. Nyt olin ajautunut

Vibes-klubille ja edessäni seisoj tuntematon mies, johon tunsin magneettista vetovoimaa.

"Sinun nimi olla *Lali Manik* minun kieli. Punainen Helmi."

Hänen d-kirjainpainotteinen, konemaisen nopeasti kumpuava englantinsa ei ollut helpoimmasta päästä ymmärtää eikä hän tajunnut minun kirjakieltäni, joten yritin puhua hänelle hitaammin ja selkeämmin.

"Mikä on sinun kielesi"?

"Intia", hän vastasi pokerinaamalla.

Olin tukehtua nauruun sillä tokihan tiesin, ettei Intian kieltä ollut olemassakaan. Maassa puhuttiin satoja eri kieliä. Minä mies minua oikein piti?

"Vai Intian kieltä! Miksi olet täällä tänään?" tivasin.

"Minä *very lonely*, tulla klubi yhdessä minun kaveri. Katso, hän tanssia, tuo tumma mies hieno hopeatakki päällä. Minä myös tykätä Bobi Marley."

"Oletko Kylmän Talven Maassa opiskelemissa vai työssä? Tuskin lomamatkalla?" pommitin häntä edelleen.

Hän ei vastannut heti, joten päätin ettei hän halunnut puhua asiasta. Vilkaisin kimallustakkista, itsevarman oloista miestä, jota naiset piirittivät. Takki oli mielestäni kammottava.

"Minä opiskella", hän vastasi yllättäen katsomatta minua silmiin ja samalla hänen ilmeensä muuttui oudoksi.

"Mitä sinä tekee työ?" hän kysyi vaihtaen aihetta.

"Mä kirjoitan ja maalaan ja teen kaikenlaista muuta."

"Tulla raha?"

"Ei aina, mutta joskus."

"Miksi sinä tekee työ, jos ei tulla raha?"

Helinä raivoaa, kun esitän olevani taiteella elävä ihminen. Se on toiveajattelua, selitän. Vaikka siihen menisi 100 vuotta.

"Sinulla poikaystävä...?"

Kysymys, jota olin odottanut. Tanssin piti olla vain tanssi, mutta sellaista tanssikaveria ei ollut olemassakaan, joka ei olisi kysynyt oletko varattu, onko lapsia ja tavataanko uudestaan.

"Joo, asun erään miehen kanssa ja meillä on pieni poika",

sain vihdoin sanottua.

Höpiset täällä ventovieraan äijän kanssa sillä aikaa, kun Topi nukuttaa Emiliä, Helinä jatkaa moralisointiaan. Pliis, älä, Helinä! Meidän elämämme on ollut jo kauan täyttä katastrofia syyllistämättä ketään.

"Mun on pakko mennä, alkaa olla jo myöhä. Kotona ollaan pian huolissaan", sanoin.

"Minä saattaa sinä", hän sanoi sellaisella intensiteetillä, että säikähdin. Hän otti askeleen lähemmäksi minua.

"Antaa puhelinnumero."

Hän kaivoi farkkujensa takataskusta rypistyneen kuitin ja kynän pätkän, ja odotti kysyvän näköisenä vastaustani.

Eikö hän ymmärtänyt, että sinulla on perhe! Sano se uudestaan! Tietenkin annat numerosi miettimättä mitään, Helinä läksyttää.

Ennen kuin lähdin omille teilleni, hän kietoi kätensä tiukasti ympärilleni. Hänen hiuksensa tuoksuivat mausteille; aavistus kanelia ja korianteria sekoittuneena rasvankäryyn ja markettiparfyyymiin. Otsan hiuskiehkurat taipuivat äkäisille korkkiruuveille yön kosteudessa.

"Minä soittaa sinä", hän sanoi arvoituksellisesti.

Saavuin kotiin, ja hiivin hiljaa sisään. Raotin makuuhuoneen ovea varovasti. Emil nukkui tyynesti isänsä vieressä ja nappasin Kalle-nallen hellästi hänen kainalostaan. Pystyisinkö rikkomaan isäpoikaidyllin ja erottamaan heidät toisistaan? Karistin vakavat ajatukset pois mielestäni ja hipsutin olkkariin tarkistamaan Maailman Uskonnot-kirjasta, mitä Kali symboloi.

Hindulaisuudessa Kalia pidetään äitijumalatar Devin raivoisena ilmestysmuotona. Sana "kali" on sanskriittia ja merkitsee 'mustaa' tai 'aikaa'. Kali on sekä tuhon että luomisen jumalatar.

Miksi Kali eksyi uniini. Kävikö jumalatar varoittamassa minua vai oliko uni ollut silkkaa aivomuusia ja puhdasta sattumaa?

VAIN TANSSI

Klubi-illan jälkeen merkilliset hallusinaatiot alkoivat piinata minua. Tanssikaverini kasvot ilmestyivät aamuisin tyynyni alta kuin kansanperinnetaioissa. Joinakin öinä tunsin Nadanin läsnäolon makuuhuoneessa niin voimakkaasti, että kuvittelin hänen seisovan sängyn vierellä tuijottamassa meitä. Mitä jos Topi, jolla oli, jos jonkinlaisia ylimaallisia kykyjä, näkisi hänet? Jos mies oli vieraillut unissani, seuraavana päivänä en pystynyt keskittymään arkielämään. Levottomuuteni tarttui Emiliin, joka ei millään pysynyt rattaissaan.

"Ei jätä minnuu...", hän kiljui roikkuen melkein vaunujen ulkopuolella.

Päivät kuluivat eikä puhelinsoittoa kuulunut. Parempi olisi, jos mies ei soittaisikaan mutta miksi hän tunki väkisin uniini. Oliko tanssimme klubilla ollut liian intiimiä? Joillekin pelkkä tanssi saattoi olla lupaus enemmästä. Olin antanut hänen saat-
taa minut asemalle miettimättä, mitä olisi voinut tapahtua. Ehkä hän pyöritteli naisia klubeilla ilta toisensa jälkeen ja olin ollut vain yksi heistä.

*Helmi, elät Topin kanssa, ja teillä on lapsi, Helinä huutaa raivois-
saan. Et ole mikään pikkutyttö!*

*Minähän kerroin miehelle, että minulla on perhe! En halunnut jutun
menevän ihon alle, sen piti olla vain tanssi, puolustaudun.*

Sitten puhelin pärisi. Se saattoi olla kuka tahansa, mutta aavistin, että soittaja olisi Nadan. En olisi vastannut, ellei Topi olisi ollut viemässä Emiliä päiväkotiin.

Sydämeni hakkasi tuhatta ja sataa, kun nostin luurin.

"Täällä Nadan. Sinä tulla huomenna *refugee center*. Minä laitta *indian food*", hän sanoi terävällä äänellä.

"*Refugee center*? Oletko siis turvapaikanhakija?" kysyin, vaikka tiesin jo vastauksen.

"Yes. Sorry, minä ei uskalla puhua totuus."

"En lupaa mutta yritän tulla."

Tuhannet ajatukset risteilevät päässäni ja omatuntoni pistelee minua neuloilla kuin olisin voodooonukke. Mies on turvapaikanhakija. Mausteiden ja ruoan haju hänen hiuksissaan puhui omaa kieltään. Ahdistaa ja jännittää. Väännän naamaani, niin että kasvolihaksiin sattuu. Annan irvistysten tulla ja mennä vapaasti. Avaan leukojani leveäksi ja suuni niin isoksi kuin pystyn. Silmäni räpyttävät tuhatta ja sataa kuin niillä olisi kiire johonkin.

Tiistai-aamuna etsin kaapista päivään sopivia vaatteita, mutta mikään ei miellyttänyt minua. Vaatevarastoni koostui lähinnä kirpparilöydöistä, ja hyppäsin lopulta Barbie-pinkkeihin farkkuihin ja kiskoin päälleni vaaleansinisen, pussihihaisen paidan. Jännitys nipisteli vatsassani, kun muistelin hänen katsettaan – oliko siinä ollut ystävällisyyttä vai jotakin muuta? Hän oli heilauttanut päätään puolelta toiselle puhuessaan. Sillä hetkellä en pystynyt muistamaan, mistä kaikesta olimme klubilla puhuneet. Ajatukseni harhailivat hänen kaarevissa silmissään vielä silloinkin, kun yritin saada Emiliä syömään puuroaan. Sitten puin hänelle takin ja kengät päälle miltei väkisin.

”Nappakenkä”, Emil sanoi silmät loistaen.

”Just niin, nappakenkä”, toistin.

Se oli yksi hänen lempisanoistaan, kuten rahapeli ja kuuma kakka. Jostakin ihmeellisestä syystä pikkumies kutsui isoja kiiviä ”rahapeliksi” kuin hän olisi elänyt ennenkin aikana, jolloin kivet olivat valuuttaa.

”Meen saman tien tapaa paria kaveria cityyn”, huudahdin Topille ja lähdin kiukuttamaan Emiliä päiväkotiin.

Tarhan ovella hän kiukutteli ja vastusteli kuten aina. Lastenhoitaja kipitti meitä vastaan näyttäen innottomalta.

”Meillä on tosi vaikeaa Emilin kanssa. Hän kaivaa itseksensä kuoppia hiekkalaatikolla kaiket päivät eikä leiki toisten lasten kanssa. Syöminen kestää tuhottoman kauan eikä kellään ole aikaa keskittyä vain häneen. Onko sulla jotain ehdotuksia, miten saataisiin hänet toisten mukaan ja syömään nopeammin?” Emilin kanssa asiat tapahtuivat hitaasti. Hän puhui ikäisekseen vähän, vain muutaman sanan eikä hän tykännyt kovin

monista ihmisistä. Jos hän kohtasi jonkun, josta ei pitänyt, hän pisti silmänsä kiinni.

”Hän ei ehkä kestä toisten lasten kovaäänistä mekastusta ja vetäytyy sen takia omiin oloihinsa. Jospa koetatte laittaa hänen syömään rauhallisempaan paikkaan? Mun mielestä hänen on hyvä olla päiväkodissa ja sosiaalistua”, vastasin hädissäni. Emil tarvitsi hoitopaikkansa.

1. LOHTA JA DHALIA

Päästyäni cityyn, vaeltelin ensin päämäärättömästi edestakaisin. Jos joku olisi katsonut minua turvakamerasta, hyppelyni olisi näyttänyt epäilyttävältä. Minua jännitti ja arvelutti ja koetin rentouttaa itseäni ajattelemalla mitä tahansa muuta kuin uuden tuttavuuteni tapaamista. Menin kirjakaupan vessaan ja tein vakioirivistyksen, joka rauhoitti mieltäni.

Et ole menossa hammaslääkäriin, lennolle etkä gynekologille. Lopeta turha kelaus. Sinun ei ole myöskään pakko mennä häntä tapaamaan, kaikkitietävä Helinä kuiskaa huomattessaan jännitykseni.

Hyppäsin kolmosen ratikkaan ja ajoin eteläsatamaan. Vastaanottokeskus oli rapistunut, suurta teollisuushallia muistuttava punatiilinen rakennus. En meinannut löytää sisäänkäyntiä ja mieleni teki jo luovuttaa, kunnes kuulin vartijan möreän äänen tivaavan papereitani. Mielikuvani turvapaikanhakijoiden vastaanottokeskuksesta oli ruusuisempi kuin kohtaamani todellisuus. Sana *vastaanottokeskus* viittasi vastaanottamiseen, mutta mitä näin, ei ollut järin vastaanottavaista. Paikka muistutti enemmän vankilaa tai mielisairaala. Parransänkiset miehet lököttävissä kalsareissaan vaelsivat edestakaisin kolkoilla käytävillä ja jotkut harjasivat pyyhe olalla hampaitaan. Sotkuudessa yhteiskeittiössä porisi monen maan sopat ja kirpakka kisasakan ja mausteiden sekamelska sekoittui miehisiin vessavesien hajuihin.

Kookas mies, jolla oli päällään punavalkoinen esiliina, esittäytyi ohjaajaksi ja kysyi ketä etsin. Sitten hän hävisi johonkin huoneista ja palasi hetken päästä mukanaan Nadan. Hänen pitkät hiuksensa olivat takkuisilla korkkiruuveilla ja kuluneet siniset housut, joissa oli valkoisia raitoja kuin vangeilla, lökötivät lantioilta. Luultavimmin hänellä oli päällään lahjoitusvaatteet, joita järjestöt keräsivät turvapaikanhakijoille.

"Sori tama paikka but *what can I do*", Nadan sanoi ja seurasin häntä huoneeseen, jossa majaili viisi muuta miestä.

He tervehtivät minua kerrossängyiltään ja kurkistelivat uteliaina, kun istahdin alapunkalle. Minulla ei ollut aavistustakaan mistä maailman eri kolkista kämppikset olivat päätyneet Kylmän Talven Maahan ja sataman kolkkoon vastaanottamattomuusloukkoon.

"Minä tarjota tänään sinä muuta kuin omena", Nadan nauroi ja kietoi kätensä olkapäilleni hymyillen koko suurella hammaskalustollaan kuin Bob Marley Vibes-klubin julisteessa.

"Minä tuoda järjestys sinun elämä, Manik."

Sitten hän kääntyi kuin suudellakseen, mutta pyristelin lempeästi irti hänen otteestaan.

"Noi tyypit näkee, hsss...", kuiskasin, vaikka tiesin, ettei yläpetien väsyneitä miehiä kiinnostaneet meidän puuhamme.

Nadan kipaisi yhteiskeittiöön hakemaan ruokaa. Istuimme jalat ristissä pienen huoneen lattialla toisten miesten kanssa. Söimme öljyssä paistettua, mausteista lohta kera valkoisen riisin. Lisukkeena oli öljymausteliemessä paistettuja vihanneksia, sekä keltaista linssipapumuhennosta, *dhalia*.

"*Sobzi*", hän osoitti kasviksia ja sitten minua. "Sinä *niramish*." Oletin, että sana tarkoitti kasvissyöjää eikä nipottajaa.

Hänen huonekavereistaan kaksi oli kotoisin Intiasta ja kolmas Nigeriasta. Tunnistin hänet hopea-asuiseksi tanssijaksi Bob Marley-illasta. Muut söivät sormillaan mutta minulle tuotiin kohteliaasti lusikka. Katossa heilahteli himmeä, kellertävä lamppu, jonka pehmeä valo piirsi seinille pitkiä varjoja.

Love You Always on kertomus rakkaudesta, valheista ja selviytymisestä. Helmin elämä muuttuu peruuttamattomasti, kun hänen pitkäaikainen suhteensa päättyy ja tilalle astuu Nadan, turvapaikanhakija MikäMikäMaasta, jonka menneisyys on täynnä salaisuuksia. Myrskyisiä romanssi vie Helmin avioliittoon, jossa kulttuurierot, neurokirjon haasteet ja miehen narsistinen vallankäyttö repivät perheen arkea rikki. Kun Nadanin valheet paljastuvat ja hän syyllistyy vakavaan rikokseen, Helmi joutuu vaikeimman päätöksen eteen. Hänen on jätettävät Nadan ja pelastettava perheensä valheiden ja väkivallan varjosta. Helmi matkustaa MikäMikäMaahan saadakseen vastauksia, mutta matka yllättää hänet täysin.

Voiko uusi alku syntyä raunioista, vai jäävätkö Helmi ja lapset menneisyytensä vangeiksi?

BoD

9 789528 097655